

[Justitsministeren]

Man kan sige, at lovforslaget dermed forholder sig til livets realiteter, sådan som de opleves først og fremmest i politiets daglige arbejde, og ikke til nogle mere teoretisk prægede betragtninger om risikoen ved at vidne. I øvrigt må det vel være sådan, at retsvæsenets udgangspunkt er det, at der slet ikke bør være risiko forbundet med at vidne, og det er også baggrunden for, at de høringsudtalelser, som vi har modtaget fra politiet, er positive over for hele denne del af forslaget.

Jeg forstår godt, at flere har været inde på sammenhængen med rockerdegørelsen, og jeg vil ikke lægge skjul på, som det også fremgik af redegørelsen, at jeg ser dette lovforslag som en direkte forlængelse, en konsekvens og en opfølgning af den redegørelse, jeg gav Folketingets Retsudvalg. Men det betyder ikke, at der ikke også kan være en lang række andre situationer, hvor spørgsmålet er aktuelt, selv om der er tale om kriminalitet uden for rockermiljøet. Må jeg bare nævne nogle enkelte eksempler fra virkelighedens verden, som jeg har fra politiet.

I april måned 1989 blev en person ramt i hovedet af en jernstang, hvorved han kom alvorligt til skade. Et kvindeligt vidne, der overværede overfaldet, afgav en nærmere forklaring om det til politiet. Da hun senere blev indkaldt til et retsmøde for at afgive forklaring, kunne hun pludselig intet huske og turde ikke forklare som tidligere. Det bevirkede, at den tiltalte blev frifundet.

I november 1989 blev en person myrdet i sin lejlighed. Allerede samme dag, som liget blev fundet, blev politiets opmærksomhed rettet mod to personer, nemlig en person, der er sigtet for drabet, og en person X. De nægtede begge ethvert kendskab til drabet. Først da den nu sigtede blev anholdt og sigtet i forbindelse med et nyt drab, afgav personen X forklaring om det første drab, og han oplyste, at han var vidende om, at sigtede havde begået drabet, men på grund af trusler på livet mod ham selv og hans børn havde vidnet ikke tidligere afgivet forklaring. Der skulle altså endnu et drab til.

I maj 1990 blev en kvinde myrdet i sin lejlighed, et vidne rettede kort efter henvendelse til politiet og fortalte, hvem der var gerningsmand, og hvad der var sket, idet gerningsmanden havde fortalt vidnet om drabet. Vidnet øn-

skede anonymitet, men blev dog overtalt til at stå frem, for politiet var behjælpelig med at skaffe en ny bolig i provinsen, men der var fortsat frygt både for liv og legeme.

I juni 1990 blev en personbil sprængt i luften, sådan at den blev totalskadet. Den forurettede har uden for rapport forklaret, at han mener at kende baggrunden for sprængningen, men han tør ikke forklare nærmere herom af frygt for repressalier, herunder over for familien.

Tilsvarende findes der en række eksempler fra narkoområdet, hvor det kan være utrolig svært for politiet at gennemføre sin efterforskning, få sagerne frem, netop på grund af den måde, hvorpå lovgivningen er udformet i dag.

Sådan kunne jeg blive ved og nævne mange eksempler, ikke bare dem, der står omtalt i aviserne, men også andre, som rent faktisk giver belæg for det, der også skrives i forslagets bemærkninger, nemlig en vanskelighed for politiet og for anklagemyndighed, fordi man ikke har denne begrænsede adgang til at kunne føre anonyme vidner.

Dermed jo ikke være sagt, at man i alle disse sager fra domstolens side ville acceptere en anonym vidneførsel, og det synes jeg skal lægges oveni, for især synes jeg hos fru Dorte Bennedsen at kunne spore en bekymring for, at man her satte noget i skred, og hvad ville så blive det næste, og kunne man til sidst få fuldstændig lukkede og anonyme domstole og retssager? Nej, selvfølgelig ikke. Det, vi lægger op til her – det erkender jeg ligeud – vil have en begrænset, men vigtig effekt, både psykologisk og i det praktiske daglige arbejde, som jeg ikke mener vi bør forholde politiet og anklagemyndigheden.

For det er da fuldstændig klart, som en række ordførere har været inde på, at en adgang til at føre vidner anonymt må betinges af de retssikkerhedsgarantier, der skal til for at sikre den tiltaltes retsbeskyttelse. Vi har foreslået, at det skal være en grundlæggende betingelse for adgangen til at føre vidner anonymt, at det må antages at være uden betydning for tiltaltes forsvar, om den pågældende ikke får kendskab til vidnets identitet, ligesom der er opstillet andre ganske strenge krav som betingelse for, at et vidne kan føres anonymt. Hertil kommer, at det i lovforslaget er foreskrevet, at afgørelse om hemmeligholdelse af et vidnes identitet